

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Επιστούν μετρούμεν χρόνον
εις την γην των Παρθενώνων.

Ένθακος τίσσρα και χίλια,
πού θά 'βγουν λαγοί με πειραχίλια.

Τών θρων μας μεταβολή, ενδιαφέρουσα πολύ:
Γράμματα και συνδρομαί—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομή γὰ κάθε χρόνο—ὁ κτῶ φράγκα εἶναι μόνον.
Γὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—ὀέκα φράγκα κακ' ἰστό χέρι.

Εἰς γνάθῳ φέρομεν παντός εὐμόσους τσελεπή
ὅτι παλοῦμεν ὄματα «Ρωμῶν» ἀνελλαπή
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν κ' ἄριστος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θά πληρώη δι' αὐτὰ ταχυδρομείων τέλη.

Ίουτίου δεκάτη κ' ἐνάτη
κ' ὁ Γκουρντόν προσκαλεῖ τὸ Παλάτι.

Πούτος ὀκτακόδια και πενήνταένα,
καὶ τὸ κούτελά μας στάζουν ἰδρωμένα.

**Φαδουλῆς και Περικλέτος,
ὁ καθένας νῆτος ὀκέτος.**

ἔτσι γίνονται τὰ πράτῃ,
ἔτσι τρῶνε τὸ ψωμί.

- Φ.— Πῶς περνεῖς σ'τῆς σχημαραῖς;
- Π.— Μὰ χαρὰ και θῶ τραμαραῖς.
- Φ.— Καὶ τὰ τῆς Μακεδονίας τὰ δεκάξεις, φαμαραῖο;
- Π.— Τὰ δεκάξ'ω πότε πότε τὸν καιρὸ μου νὰ σκοτώνω.
- Φ.— Ἄμμ' ἐδάξασες τοῦ Τύγγου τὴν καινούρια ναυμαραῖα;
- Π.— Γὰ τὸν Στόλο τὸν δικό μας δὲν ἀγῶρασες λαχεῖα;
- Φ.— Ἄμμ' ἐδάξασες κ' ἐκείνην τοῦ Ναυαρχοῦ Καμμιοῦρα;
- Π.— Δὲν μ' ἀρίνει νὰ σ'υχεῖαι τῶν κορών ἡ φαγοῦρα.

Π.— Ἄμμ' ὁ Κόντς Θεοτόκης πῶς τὸ κράτος κυβερνεῖ;
Φ.— Λένε βάσανα μεγάλα μὲ τοὺς φίλους πῶς περνεῖ.
Λένε μὲ τῆς ἀπαρίας πῶς συχεῖ τὸν ταλαικῶνον,
μεταξὺ σταφίδος-αἰτού στεκούνη και τὸν βασιζῶνον.

Ἄν τὴν πράττικον τοῦ οἴτου τὴν προτάξῃ, Περικλέτο,
θ' ἀγρίψη δίχως ἄλλο τὸ σταφιδικό μπουκέτο.

Ἄν προτάξῃ τὴν σταφίδα
συρορέλια σ'τὴν πατρίδα,
θὰ τὸ στρίψουε πολλοὶ
σιταράδες Θεασκαλοί.

- Φ.— Πῶς καθόλου σ'τῆ Βουλή;
- Π.— Δὲν πηγαῖνε, Θεσουλῆ.
- Φ.— Κράμα ποῦσαι πατριότης.
- Π.— Εἴμαι πρῶτος ἐν τοῖς πρώτοις,
μὰ τῆς ἔσπης δὲν μ' ἀρίνει
τὸ διακίρω καμῖνε.

Ἄν τῷ οἴτῳ συνταχῶθῃ
κ' ἀποαῖξῃ τῆ σταφίδι,
κατ' ὄραλων θὰ σπαρχῶθῃ
τοῦ Κουβέρτου τὸ σκαφίδι.

Φ.— Σὺ σ'τὸ Ζάππειο πηγαῖνε, στρώνεις τὴν ἀρίδα σου,
και δεκάξεις μὲ ραχάτι τὴν ἐρμηρίδα σου,
κ' οἱ πατῆρες νυκτα μέρα
σε καθουριστόν ἀέρα
προσκαθόν νὰ μεγαλοῦσων τὴν σκαλοπατρίδα σου,
καὶ μωσακεῖουν σ'τὴν ἰδρωτά
ὅ' οἱ ῥέμοντες τὰ πρῶτα.

Ἄν δ' ἐκείνη συνταχῶθῃ, Περικλέτο Μουτσουγῶ,
ἀποαῖξῃ δὲ τῷ οἴτῳ,
κάλιν διανοιγῆς χάσμα
τὸ τῆς ἀπαρίας ῥάσμα.

Δὲν γνωρίζε τὸ ραχάτι
τὸ ψωμίνο των κοριῶ...

Τὶ νὰ κἀν, τὶ νὰ κἀν,
καὶ μ' αὐτοῦς κ' ἐκείνοσε εσπορα...
ἔχει και τὸν Ντεληγημένη,
τῶν Ρωμηῶν τὸν Καμμιοῦρα,
πού προσμένει τῆς ὀδίδες
τῆς ἀρχῆς του ν' ἀμολήσῃ

και με σίτους και σταφίδες
να τὸν βομβαρδοβόληση.

Εἰς τοιαύτας και τοιαύτας συμφορὰς ἄλλοπαλλήλους
λένε πως ὁ Θεοτάκης ἐπροσκάλει τοὺς φίλους,
και τοὺς εἶπε νὰ 'συχάζουν και ν' ἀφήσουν τὰ καπρίτσα
και 'στὸ δόλο τὸ Κουβέρνο νὰ μὴν πάρουν σὺν ἀκρίδες,
εἰδὲν θ' ἀποχωρήση και θὰ πάη 'στὴ Γαρίτσα
και τὰ μάτην τὸν γὰρ Κόντε θὰ τὰ κάνουνε γαρίδες.

Θὰ 'ρωτῶν: ὁ Κόντες ποῖναι; πλὴν ἐκεῖνος θὰ ρεμβάζη
'στὴ Γαρίτσα, 'στὸ Κανόνι, και ρομάντσα θὰ διαβάξη,
κι' οὐτε γὰρ σταφιδοφίλους κι' οὐτε κἄν γὰρ σταφίδες
δὲν θὰ δῖνη δὴ παράδες.

Τότε θὰ μετανοήσου, ποὺ τὸν 'πότισαν φαρμάκια,
και με δακρυμένο μάτι
θὰ γυρεύουν τὸν Κορριζήτη
νὰ φροντίση γὰρ Καζάδες, νὰ φροντίση γὰρ Σαντζάκια.

Τόσος κόσμος πεινασμένος,
πηλαλεῖ λαχανιασμένος,
και σκυφτός πρὸ τοῦ Κουβέρνου, τοῦ μεγάλου φορημοῦ,
γὰρ τὸν φόρο τὸν καινούριο παραδέρνει τοῦ ψωμοῦ.

Κι' ἂν πεινᾷτε μὴ σὰς μέλη,
μὴ κανεῖς ἀντιμῆλῃ,
θ' ἀκριθὴν τὸ καρβέλι,
τὸ ζητοῦν οἱ Θεοσκαλοῖ.

"Ἄν αὐτὸ δὲν ἀκριθὴν
ἀπαρτία δὲν θὰ γίνη,
ὁ δὲ Κόντες 'στὴ Γαρίτσα θὰ περᾷ σὺν Κιγκινάτος,
και νὰ μάθετε, χαζοῖ,
πως κανεῖς σ' αὐτὸ τὸ κράτος
οὐκ ἐπ' ἄρτω μόνον ζῆ.

"Ἄκουσε κι' ὁ Θεοδωράκης, ὁ τῆς μείζονος πατῆρ,
τὴν φαλάκρα του τὴν κρέβει καλογέρου καλυμμαγυῖ.
Κι' ἀπερᾷσας κι' ἐκεῖνος γὰρ τοῦ Κόντε τὸ χατήρι
νὰ κλεισθῆ σὲ μοναστήρι.

Π. — Ποῦ τὸ ξέρεις, Φασουλῆ;
Φ. — Μοῦ τὸ βεβασιῶν πολλοί.
Μὰ κι' ἐγὼ πρὸ γρόνου ξέρω
πως ὁ Κόντες, 'στὴ Βουλλῆ
ἐσυμβούλευσε τὸν γέρο
νὰ μονάση σὲ κελλί.

"Ἀπεχώρησε κι' ὁ γέρος, ποὺ λαμπρὸς ἐμεγαλοῦσε,
τὴν φαλάκρα του τὴν κρέβει καλογέρου καλυμμαγυῖ.
Ἐὰν Ἠγούμενος προβαίνει μὲς 'στὸς ἄλλους καλογέρους
και ματρᾷ μὲ κομπολόγι τοδαρῆ τοὺς ἡμετέρους.

Γὰρ κούταζε τὴν Θεοδωρῆ
τὴ δάκρυα ποὺ χόνει.....
τὴν μέση του τὴν λιγερὴ
ζώνει μὲ κομποροχόνη.

Μετανοεῖ ποὺ 'τόμαζε πολλὰς φορὰς τὸν Ἄλιον,
μετανοεῖ γὰρ τρώσκια τριῶν κλεισθῶν πολέμων,

μετανοεῖ ποὺ 'γύμνωσε τὸ ξίφος τὸ πελώριον
και σὲ γουδὶ 'κόπασε τῆς Κηρσιτσῆς τὸν Βόρειον.

Μετανοεῖ ποὺ γὰρ θεσπῆσε μὲς συνεκίνει χρόνια
κι' ἀπὸ 'ψηλὰ παράθυρα 'μύθοις και μπαλάνωμα.
Μετανοεῖ κατὰκαρὰ ποὺ τὸν Κορριζήτη 'πύκνωσε
και τῆς μεγάλῃς μύτης του τὸ μέγεθος ἐμίκρωσε.

Μετανοεῖ ποὺ τοῦτριζε πολλὰς φορὰς τὸ δόντι,
μετανοεῖ ποὺ 'σπῆκωσε σάνιδες γὰρ τὸν Κόντη.
Μετανοεῖ ποὺ 'πύκνωσε και τὸν πιστὸ τοῦ Ράλλη
και Δουγκαν τὸν ἐκάλει,
γχατὶ τὸν ὑπεστράφιζε πασιφανῶς ὁ γέρος
κι' ἐκεῖνος τὴν διάλυσιν δὲν ἐκαί' ἐπικαίρωσε.

Μετανοεῖ γὰρ παλαιὰς και νέας ἀμαρτίας,
μετανοεῖ ποὺ 'πρόβαλε κι' ἐνόστασις ἀπαρτίας,
πως και τάνηφι τὸ μουγγὸ σκληρότατ' ἀπεκλήρωσε,
ποὺ τῶχ' ἐλίπηα πρώτη,
μὰ και τοῦ συμπεθέρου του τὴν ἐκλογὴν ἀκίρωσε
γὰρ τὸν Καναβαρζώτη.

Ἐξαίνει τοὺς δεκαπτά, ἔξαίνει τὸν Κοκκίδη,
και μόνος ἀσκηταίει,
κι' ὡς Ὀδοιπὸρος παλαιὸς τοῦ Σούτσου ξεπροβάλλει
ζητώντας ἄχι τὴν Ράλλου, μὰ τὸν ξεθοῦ τὸν Ράλλη.

Σύρτε, Κορδόνικου τρανεῖ,
και πάρτε τὴν εὐχὴ του...
Καλογεράκι θὰ γενῆ
ν' ἀγάπη τὴν ψυχὴ του

Μὰ κι' ὁ Ζαήμες ἄκουσε σκληρὰς ἀποχωρήσεις
τῶν πρώτων ἐν τοῖς ἴσκι,
κι' ἐκεῖνος ἔχει κατὰ νεὺν ν' ἀποχωρήση πλῆθον
κουραστικῆς πολιτικῆς κι' ἀγώνων ἀργαλέων

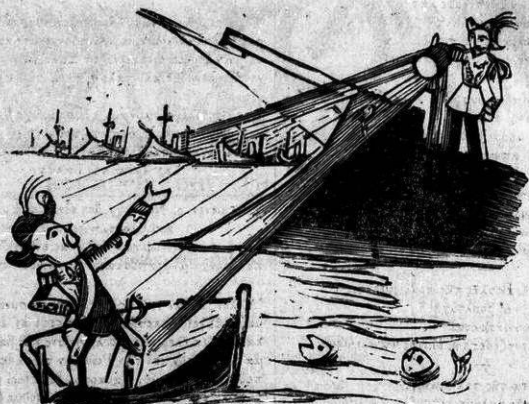
'Ἀποχωρεῖ λοιπὸν κι' αὐτὸς χωρὶς φωνῆν ἀκίμως,
εἰς μῆτην τοῦ 'μιλοῦν πολλοί,
τοῦ κάκου τὸν παρακαλεῖ
κι' ὁ προσηφίλης Τοπλίης του κι' ὁ Τριανταφολλέκος.

Ἐκεῖνος ὅμως τῆς Βουλλῆς ἀφίνει τὰ ξενόκτια
κουρῶς εἰ παρακάλλι,
και πᾶσι 'στ' ἀερογῆλια
γὰρ νὰ φαρεῖν κοκοβόσι μὲ πετοναιὰς και δίχτρα.

Μετὰ λύπησιν τοῦ μεγάλῃς
ἀπεχώρησε κι' ὁ Ράλλης.
Γάργυ γὰρ νὰ 'βρῶ τὸν Μῆτσου και τὸν βρισκῶ σὲ κελλί,
κρέβει σκεπὸς καλογέρου τὸ γρυσὸ τοῦ τοῦ μαλλί.

Κάθεσαι κοντὰ 'στὸ γέρο μὲ πολὺ καὶμὸ 'στὰ χεῖλη
και τὰ λέν κι' οἱ δὲν σὺν φίλοι,
και τὰ χρόνια τῆς φιλίας ἐνδομνοῦναι τὰ μακρὰ
κι' ὁ ξενοδὸς ἐμπρὸς 'στὸ γέρο μετανόησε πικρὰ,
και συχῶρα με, τοῦ λέει μ' ἀπερίγραπτον ὀδύνην,
ποὺ δὲν ἔβαλε 'στὸ χεῖρ τὴν διάλυσιν ἐκεῖνην.

Προῦρως ἐσιγέθησαν τὸν θρίαιμον τοῦ κόσμου...
κουτᾶζω και τὸν Κωνσταντῆ τὸν Καρακίνο 'μπρὸς μου.

Μακρὺς μακρὺς καλόγερος, ἀλλὰ χωρὶς ὁσπ̄,
καὶ κομπολόγι ἀεαστὸ ἐπὶ χέρι του βασιτῆ.

Ἔως κάτω γονατίζει καὶ σκυρτὸς μὲ τοὺς σκυρτοὺς
δέεται κ' ἐπικαλεῖται τὴν συγγνωμὴν τῆς πικρίας,
δὲν ξεγάνει πῶς καὶ τοῦτος ἐπαίξει συχνὰ κρυφτοὺς
ἀπ' ὀπίσω ὅτῃς κολώνκις μὲ τοὺς ἄλλους τῆς μερίδος.

Πλῆθος οἰκονομολόγων περιέργως τὸν κυττῆ
καὶ τὸν Κωνσταντῆ ῥωτῆ:
πῶς καὶ σὺ ἐπὶ μοναστήρι, πούχεις τόση, παντογῶστα,
γὰρ τὰ νοῦμερα λευγάρα;...
καὶ παππᾶς, καψμίμε Κώστα;
ἔτσι τῆπερ' ἡ κατᾶρα.

Ἀπεχώρησε κ' ἐκεῖνος ὁ Σιμόπουλος ὁ πάνου,
ποῦ χαλῆ τὴν ὄρεξί του καὶ περὶ τῆ δαπάνῃ.
Τὸν Ἀνάργυρο δοξάζω... μ' ὄλο τὸ περισσευμᾶ του
'πῆγε μὲς ἐπὶ μοναστήρι,
κ' ἔλλαξε καὶ τὸνομᾶ του
καὶ τὸν λένε κὺρ Ἀργύρη.

Μετενόησε εὖθυσῆμόνας
γὰρ τοὺς φόρους τοὺς βαρεῖς
καὶ φωνάζει τώρα μόνος:
ὦ λαέ, μὲ συγχωρεῖτε.

Μετενόησε μὲ θρήνονας
ποῦχε δώσει τὰτάκτο
ἵσους σαλιάρηδες ἐκεῖνος,
ποῦ τὸν εἶπαν σπάταλο.

Τώρα μόλις βάζει λάδι ὅστου κελλοῦ του τὸ καντόλι
καὶ τὰ ράσακ του τραβοῦνε φορολογημένοι σκόλοι.

Πιχ τᾶγκ... σημαίνει τῆς Μονῆς ἐκεῖνης ἡ καμπάνια,
πρὸς δέησιν τοὺς προσκαλεῖ,
καὶ βγαίνει μιά' ἀπ' τὸ κελλι
κάθε γλωσσικοπάνια.

Τὸ σήμαντρον τὰ πάθη των τὰ πρὶν ἀποκομίζε,
τὸ πᾶν γαλήνη, Περικλῆ, κ' ὁ κώδων ὁ γλυκερὸς
ἵστων κύριον Σιμόπουλον ἀμέσως ἐνθυμίζει
τὸ νέον νομοσχέδιον τὸ τῆς μεταλλικῆς.

Προβαίνουν τί προέχοντες αὐτῆς τῆς πολιτείας,
ἀλλὰ κ' ὁ Στάτης ἐρχεται ἑστὰ γόνανα νὰ πέση,
γιατὶ κ' αὐτὸς βαρύνεται μὲ φόρτον ἄμαρτίας
καὶ δάσκαλος δὲν ἔμεινε νὰ μὴν τὸν μεταβίση.

Λένε πῶς καὶ καλόγερο συνάρακ τὸν συγχίζου
δασκάλων καὶ δασκαλισῶν,
καὶ μὲ φωνὰς διαπισῶν
τὴν ἀκοήν του εσχίζου.

Σημαίνει διπλοκάμπανο, κ' ὁ κόσμος ὁ μουρμούρης
ἐπὶ μοναστήρι θῶναί
κ' ἐμβρόντητος μηχανίαι
πῶς ἔγινε καλόγερος κ' ὁ κύριος Βουδοῦρας.
Κ' ἐκεῖνος ἑστὸν ἑσπερίων προσέρχεται μονάχος,
καὶ πιθανὸν Ἠγούμενος νὰ γίγη γὰρ τὸ πάχος.

Μετανοεῖ ποῦ ἤμαρτηκε μαζί με τὸν Λεβίδη,
ποῦ με τὸν Κόντε, μάλῶστε κ' ἔκεινον τὸν Μπουφίδη,
καὶ θυμωμένος κατ' αὐτὸν ἐπίστρεψέ κατ' οἶκον,
καὶ συνετάχθη τοῦ λοιποῦ
τῆ Κορδονάρα τοῦ παπποῦ,
πιστεύων δι' θά γενῆ καὶ πάλιν τὸν Ναυτικῶν.

Μὰ κ' ὁ Μπουφίδης κ' οἱ λοιποὶ
καλόγεροι κ' ἔκεινοι,
κ' ἡ κάθε μούρη σκυθρωπὴ
ῥωτᾷ τί θ' ἀπογίγῃ.

Πραξικόπημα φρικώδες, τρομερὸν ἐν ἀνηκούστοις,
ἄνδρες λόγων ἀμειλικτῶν
μὰς ἀφίουν δίχως οἴκτου,
κ' ἔγινε κ' ὁ Μονοκρόσος τῆς Μονῆς κωδιονκρούστης.

Ἐκνωθήσαν οἱ θῶκοι τῆς Βουλῆς τῆς προκομμένης,
καὶ τραβῶν οἱ βουλευταὶ
γὰρ νὰ γίνουν ἀσκηταὶ
σὺν κ' ἔκεινοὺς τοὺς γλεντζέδες τῆς Μονῆς Φανερωμένης.

Οἱ πάντες ἀπεγύρισαν ἐκ τῆς πολιτικῆς,
ποῦ βαρύτερα φαίνεται τῆς καλογορητικῆς,
κ' ἐπῆγαν ἄλλοι σ' ἐξοχὴ κ' ἄλλοι σὲ μοναστήρι,
καὶ τρέξ' ἢ Ψωροκόστηνα καὶ ἄββη παραβοκύρη.

Ἄλθιμε πῶς ποῦ φαίνεται!... κανεὶς ἐκ τῶν ἐν τέλει
Κυβερνησὶν δὲν θέλει,
γιατὶ τὸν σκαίει τὸ παρὸν, μὰ καὶ τὸ μέλλον ἔλλειμμα,
καὶ φρίγει καὶ τὸ παρατείνεται ἴδιό μας ἄλεγμα.
Πλὴν διαρρήδην καὶ ρητὸς ἀντίται κ' ὁ Παλάσκας,
νὰ κυβερνήσῃ σήμερα τὸ κράτος τῆς Ἀλάσκας.

Π.—Ἄλλὰ κ' ἐγὼ δὲν δέχομαι τέτοιο ψωροκούβερο
κ' ἀρκῶν τὸ ματσούκι μου κ' ἀλάσπητα σὲ δέρω.

Ὁ καρβωμένος Φαουλῆς, φέρων τὸν Γκράν-Κορντόν,
μὰ ἀπὸ βάρκα προσφώνεῖ τὸν Ναυάρχον Γκουρντόν.

Ἄπὸ μέρους τῶν Ναυάρχων κ' ἔβαν τῶν Στρατηλατῶν
τῆς συγχρόνου Ρωμοσύνης
χαρετῶ τὸν μέγαν Στόλον τῶν μεγάλων Γαλιτῶν,
ποχῶν φήμην ἱπποσύνης.

Κόττα, Ναύαρχε, πῶς βέλπει με τὴ μάχη τοῦ γαριζῶ
τῆ Βασιλείου τῆς σουφρας τῆν Σουφρὴν τῆν Ναυαρχίδα,
κ' ἔτρεξε πυκνὸν τὸ πλῆθος
ὅπως γίνεταὶ συνήθως,
καὶ μοῦ λένε τὰ λεπτά του πῶς δὲν ἤγινε χαράμη
κ' ὄφελῆσαν ἰσπουδαίως σινηρόδρομοι καὶ τρέμ.

Χαιρετῶ κλεινοῦς συμμάχους ἀπὸ μέσης μου καρδίας...
ποῖς δῶξε καὶ χαρὰ!
εὐδίσσαν καὶ πάλιν με φρατζέλιον εὐδίσας
τοῦ Φαλιῆρου τὴν νερὰ.

Ἐπλημύρσησε ὁ κόσμος πανταχόθεν ἀπὸ Γάλλους
καὶ παντοῦς παπαγάλους.

Μὰ κ' ἐμεῖς οἱ κατοικοῦντες τοὺς ἰσοπεδῶνους κήπους
καὶ τὴν γῆν τὴν θαυμασίαν

εἴμεθα, καθὼς γνωρίζεις, Ἀθηναῖοι κατὰ τύπους
καὶ Γαλάται κατ' οὐσίαν.

Τώρα ποῦ Κομηταιζήδες ἐθρασύθησαν θρασεῖς
σὲς παρακαλῶ διακρίων νὰ φροντίσετε καὶ σεῖς
νὰ μὴ χάσωμε κ' ἔκεινα τὰ Σαντζάκια τὰ δικά μας
κ' ἀπομεινωμα καὶ πάλιν μόνο με τὰ Γαλλικὰ μας.

Ἀυτὰ σοῦ λέγω, μὴ ἀμὶ καὶ σύμμαχε Γκουρντόν,
καὶ ζήτα μου παρτόν
γιατὶ δὲν ἐπροσκάλεσε μαζί με τὸ Παλάτι
κ' ἐμένα τὸν Γαλάτη.

Ἔδω κανένας, Ναύαρχε, δὲν εἶναι ἴσ'τὰ μισαλὰ του,
καὶ βλεπῶ γύρω σου πρηλεῖς
Ρωμῶν Γαλάτας εὐγενεῖς,
ποῦ πάντα μ' ἀραπόσταρα χορταίνουν τοῦ γαλάτου.

Ἄλλοις ἀνὴρ ντὲ λὰ πατρί καὶ τὰ συνειθισμένα,
μὲ προβολεῖς ἠλεκτρικοῦ φωτιστέ κ' ἐμένα,
καὶ λέρ μπαλιέρ καὶ βιβ λὰ φράνς καὶ βάρκες μὲ σαντούρα...
μὰ σὺν γενοῦν καὶ τῶν Ρωμῶν τὰ σκάφη τὰ καινούρια,
ποῦ πέρνου δρόμο, Ναύαρχε, δὲν ξέρω πόσα μίλια,
τότε κ' ἐμεῖς παρὸν ν' ὄνερ βάλθοιμε ἴσ'τὰ Μαρσίλια
γὰρ νὰ σὲς ἀποδώσωμε τὰς τόσας ἐπισκέψεις
κ' ὅσας τιμὰς σοῦ κάναμε νὰ μὰς τὰς ἐπιστρέψῃς.

Ἄλλ' εἶναι κ' ἀπειρησιφί μὲς ἀπὸ τὸν γκαλὸ
μαζί σου νὰ μίλια,
τρικλιεῖ δὲ κ' ἡ βάρκα μου κ' αἰσθητόμα καυτίαν,
καὶ δὲν τιμᾷ τὸ καυτίαν Γαλάτου φιλευτίαν.

Ἦ καυτίωσα γενεὰ,
ποῦ χάσκει ἔμπρὸς σὲς ἐνεὰ,
τὸν τόσον τῆς ἱπποσύνην στοὺς Γάλλους τὸν ὄφειλε...
ὄρεβουάρ ὄρεβουάρ εἰς τὴν Μαρσίλια, φίλοι.

(Τόρεβουάρ τὸ πρόφερε μὲ τόνον κατιόντα
καὶ τσοτριφε κακῆν κακῶς,
καὶ προβολεῖς ἠλεκτρικοῦ
ἐφῶτισε τὸν ἔξιλον Γαλάτην καυτίωντα.)

Εἰς τὸ Πάνθεον τῆς Τέχνης σκαβῶν γὰρ τὸν Δύτρα τάφο,
στεφανῶν τὸν τεχνίτην, στεφανῶν τὸν ζωγράφον,
καὶ κυτᾶζου καὶ φιλοῦνε διακρυμμένα μαθητοῦμα
τῆς τέχνης τοῦ κεφαλί καὶ τὸ ραῖνον μὲ σουλοῦδω.

Σχίστε κάθε ζωγραφικὰ του, καὶ στοῦ τάφου τοῦ τὸ χῶμα
κάθισε, τιμὴ καὶ τέχνη μὲ τὴν στήθια συντροφία,
καὶ σ' ἐμὰς τοὺς ἐδικιοῦτους με τὸ πόντο σὲς τὸ σκάμμα
τῆς ψυχῆς τοῦ τῆς πανώρηας δειχέτε τὴν ζωγραφικὰ.

Καὶ καμψόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Ἦ Πρόδος, ἐφημερὴς ἐν Κωνσταντινουπόλει,
ποικίλης ὄλης καὶ σπουδῆς μεγάλο περιδῶ,
ἐφημερὴς πρωτεύουσα κ' εἰς γῶδον κ' ἐμπαφίον
κ' εἰς δια νέαν ἐθνικὴν χαρτίωτος πορείαν.
Ἄπὸ Σπανωδῆν γράφεται, βαθὴν τῆς πένος μύστην,
καὶ πρόδου ἴσ'τὰ Πρόδου ἐχόμεθα ταχίστην.